

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΣΕΠΑΡ

Ο ΧΑΜΟΣ ΤΗΣ ΝΥΦΟΥΛΑΣ

ΒΡΑΔΥΑΖΕ... 'Ο ήλιος εχρόσωνε πέρα μακριά τόν ορίζοντα κ' ὁ ἀσπ- γνέριστος οὐρανὸς ἀλλάζε ὀλοένα χροῖματα ἀπὸ τὸ ξανθοκόκκινο εἰς τὸ βαθυγάλαξο. Τὰ βουνά σιγὰ-σιγὰ γι- νάντωναν ἀσπρὰ καὶ τὰ κοιτάδι κα- τίθωνε, ἀπὸ τὰ κ' ἀνάλαφα.

Ἡ μικρὴ Μαρία μὲ τὰ καταγάλανα μάτια καὶ τὸ γοητευτικὸ πρόσωπο, περιπατοῦσε γρήγορα, γρήγορα, κρα- τώντας μὲ τὸνα τῆς χερὶ ἓνα καλά- θι κ' ἀνασιρῶντονας μὲ τ' ἄλλο τὸ φουστάνι τῆς. Ἡ μὴτὴ τῆς ἦταν κα- τακόκκινη ἀπὸ τὸ βραδινὸ ἀγέρι καὶ τὸ μακρὸ τῆς στόμα, ποὺ μισανοιγό- ταν σ' ἓνα πονηρὸ χαμόγελο, ἀφίνε νὰ φάνωνται δύο σιρῆες μαγαριτα- ρῶνον δοντίνω.

Προχωροῦντας πάντα γρήγορα, συ- ναντοῦσε στὸ δρόμο διάφορες φιλε- νάδες τῆς, εὐθήμες κοπέλλες, σάν κ' αὐτὴ, ἀλλὰ δὲν ἐσταματοῦσε γιὰ τὴν ἑαυτῆς, ἀπὸ τὸν παπὸς τῆς καὶ, γιὰ νὰ συντηροῦν- ται, ἡ Μαρία ἀναγκάζονταν νὰ δουλέη ὀλιμερῆς ἔδω κ' ἐκεῖ, γο- νώντας κάθε βράδν στὸ σπίτι τῆς, ὅπου ὁ παπὸς τῆς τὴν πε- ροίμενε πάντα μὲ στοργὴ κ' ἀ- νιομοιησία.

Κύτταζε ἀπὸ μακριὰ τὸ καλάθι τῆς, ποὺ ἦταν τριγυρισμένω ἀπὸ δέντρα κ' ἔνοιθε μὴν ἀνεξάρηστη χαρὰ στὴν ψυχὴ τῆς. Τὸ ἀγα- ποῦσε πολὺ τὸ καλάθια ἐκεῖνο, ὅπου εἶχε γεννηθῆ κ' ὅπου οἱ γονεῖς τῆς εἶχαν πελάνει, ἀφίνοντάς τιν ἀπὸ μικρὴ ὀρφανή.

Τώρα εἶχε μείνει μόνη μὲ τὸν παπὸς τῆς καὶ, γιὰ νὰ συντηροῦν- ται, ἡ Μαρία ἀναγκάζονταν νὰ δουλέη ὀλιμερῆς ἔδω κ' ἐκεῖ, γο- νώντας κάθε βράδν στὸ σπίτι τῆς, ὅπου ὁ παπὸς τῆς τὴν πε- ροίμενε πάντα μὲ στοργὴ κ' ἀ- νιομοιησία.

Μόλις ἔπαυαν μέσα, ὄλο τὸ φτωχικὸ καλάθι ζοιτάνανε κ' ἔπαυαν, θαροεῖς, μὴ χαροῖμε- νη ὄντ... Καθόταν μὲ τὸν πα- πὸς τῆς στὸ μακρὸ τραπέζι κ' εἶρωγε τὸ λιτὸ δεικνὸ τῆς, γε- λαστὴ κ' εὐτρησιμένη.

Ἐδῶ, καὶ κάμποσες μέρες ὀ- μως, ἡ Μαρία εἶχε ἀρχίσει κά- πως ξαφνικὰ ν' ἀλλάξῃ, γιὰτὴ ἀσθάνθηκε τὴν ἄμιατὴ καρδιά τῆς νὰ πάλιν δινετὰ ἀπὸ ἔρω- τα. Πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες εἶχε φθάσει στὴν κομπόλι τοῦς ὁ Ἄνδρῆας Διμων, ἓνας συμπα- θητικὸς νέος, ποὺ εἶχε προσή- φθῃ στὸ συμβολαιογραφεῖο ὡς γοαφεῦς.

Τὴν εἶδε λοιπὸν μὴ μῆρα στὸ σπίτι τοῦ προσιταμένου του καὶ τοῦ ἄρσε. Ἐκεῖνη δὲν ἐδισκο- λεύτηρε καθόλου νὰ ἀντασχερι- θῇ στὸν ἔρωτά του, κ' ἔτσι τὴν πρῶτὴ τοῦς συνάντησῃ ἐπακο- λούθησε δευτέρη, τρίτὴ καὶ πολ- λές ἄλλες.

Οἱ δύο νέοι ἀνταμιώνονταν κάθε βράδν λίγο πὸ πέρα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Μαρίας καὶ, κρα- τώντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἀπ' τὸ χερὶ, κινόνταν μέσα στοῦς ἐρημικὸς δρόμους.

Ἡ Ἄνδρῆας τῆς ἵποσχόταν πὸς θὰ τὴν ἔπαυαν γυναῖκα του, κ' αὐτὴ, ἀθῶα καθὼς ἦ- ταν, ἐπίστευε στὰ λόγια του, χωρὶς κανένα δισταγμὸ.

Πέρασαν ἔτσι ἀρχετοὶ μῆνες καὶ ὁ ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ δύο νέοι βλεπόντωναν ταχτικά, ἀνταλλάσσοντας πάντα τοῦς συ- νηθημένους ὄρους καὶ χωρί- ζονταν μὲ τίς ἴδιες εὐχές.

Μὴ μῆρα, ἐνῶ ἡ Μαρία πῆ- γανε στὴ δουλειὰ τῆς, βρῆξε

στὸ δρόμω μὴ φιλενάδα τῆς, ποὺ τὴ σταμάτησε καὶ τῆς εἶπε :

- 'Ε! Τάμαθες τὰ νέα ;...
- 'Ὀχι! Ποιὰ νέα ;
- Δὲν ξέρεις πὸς ὁ γοαφεῦς τοῦ συμβολαιογραφῶνος ἔφυγε ;
- Πὼς! ἔκαμε ἡ Μαρία αασπισμένη.
- Βέβαια... Πῆγε στὸ Κρατινὸ γιὰ νὰ ἰδῇ τὴ μέλλουσα σύ- ζυγὸ του, μὴ πολὺ κωστήη καὶ ζωηρὴ νῆ, ποὺ ἔχει πρῶτα τριάντα χιλιάδες φράγκα... Εἶνε κόρη τοῦ Λαριστῶ, αὐτοῦ ποὺ ἔχει πελο- χεῖο κοντὰ στὸ Ταχυδρομεῖο...

— Θεέ μου! Μὰ ἐγὼ δὲν ἤξερα τίποτε ἀπ' αὐτὰ... ψιθύρισε ἡ Μαρία μὲ ἵποσωση φωνῇ.

— Μὰ ἀφοῦ ἔβριζε ἐκείνο ὁ ἀνδρῶνος, ἔξοκολούθησε ἡ ἄλλη, ἦταν πολὺ φουκὸ ν' ἀποκαταστή γιὰ ν' ἀποκατασταθῇ. Ἄλλωστε ἡ μελλοντικὴ εἶνε μὴ πολὺ ὀμοιῆ κοπέλλα. Χτῆς ἤθεε στὸ συμβο- λαιογραφεῖο ντυμένη σάν βασιλοπούλα, κ' ὄλος ὁ κόσμος στάθηκε νὰ τὴ θαυμάσῃ...

— 'Ὀχι, ὄχι, λές ψέμματα, Γερουσία, φώναζε μ' ἔξωρ ἡ δυστη- χισμένη κοπέλλα. Ὁ Ἄνδρῆας δὲν ἔφυγε... Λές ψέμματα...

— Ἐλα τώρα καὶ μὴν παραφῶνεσαι. Ὁ, τι ἔγινε, ἔγινε. Ὅλος ὁ κόσμος ξέροι πὸς εἶχες σχέσεις μὲ τὸ γοαφεῖ, ἀλλὰ ἔτσι ἦταν γο- ρτὸ νὰ γίνῃ. Ἐμεις εἴμαστε φτωχῆς ζουμπούλες καὶ δὲν ἀρέσει νὰ σηκώνουμε τὰ μάτια μας ψηλά... Αὐτὸ εἶνε γιὰ γνῶσι...

Κ' ἐνῶ ἡ Μαρία εἶχε γίνε κατεχίτηνον ἄνδρῶνος, ἡ ἄλλη ἀποκαρῶνθηκε, προσθέτοντας μὲ κακεντῶνεκα :

— Μὴ στενοχωρεῖσαι πέρα πολὺ, καίμηνη! Θὰ τὸν ξαναδῆς τὸν γοαφεῖ σου, καὶ πολὺ σύντομα μάλιστα. Ἐχε ὀκοπὴ ν' ἀγοράσῃ τὸ συμβολαιογραφεῖο καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ μὲ τὴ γυναῖκα του στὴν κομπόλι μαζ...

Ἡ Μαρία, ὅταν ἔβγαζε ἡ μέρα τὸν γάμον τοῦ ἀπίστου ἄνδρῶ- νος, ντύθηκε τὰ γοαφινὰ τῆς, ἄρσε στὸ στήθος ἓνα χρυσο σταυρὸ, δῶσο τῆς μητέρας τῆς, καὶ βγῆ- ρε ἔξω.

Ἡ καμπάνες σήμμαναν γο- ροῖμενα τ' ἄμιατὴ πῆγαναν στὸ δρόμω φορτωμένα ἀπὸ τὸ πλῆ- θος τὸν προσκαλεσμένων κ' ὀ- λο τὸ χωριὸ γρόταε.

Τὰ πουλιὰ κελαιοδοῦσαν γο- ροῖμενα στὰ ψηλά δέντρα.

Ἡ Μαρία ἀποκαρῶντονας ὀ- λοένα ἀπὸ τὸ καλάθι τῆς, γο- νώντας πίσω κάθε τόσο γιὰ νὰ κεντᾶτῃ μὲ δακρυσιμένα μάτια τὸ χωριὸ ὅπου γεννηθῆκε, ἔβη- σε, ἀγάτησε κ' ἔβλαψε τόσο πολὺ.

Τώρα μὴ μόνωκα ἐπιθυμία εἶ- χε. Ἦθελε νὰ ἰδῇ γιὰ τελευτῶτα φορὰ τὸν ἀγαπημένω τῆς, κ' ἔ- πεται ἦταν ἀποκαρῶντονας νὰ ἀ- φῆσῃ γιὰ πάντα τὸν κόσμω.

Προχωροῦντας πάντα μὲ ἀγὰ γῆματα καὶ βυθισμένη σὲ θλιβε- ρές σκέψεις, κατέβριχε τὴ μικρὴ κοιλιάδα κ' ἔβγαζε μισροτὰ στὴν κίττασπῃ ἐκκλησιὰ, ποὺ λουζό- ταν ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ φεγγροβο- λῶσε.

Μπῆρε μέσα καὶ γονάτες μισροτὰ στὴν εἰκόνα τῆς Πανα- γίας, ἐνῶ τὰ πλοῖνα κατὰχρῶνα μαλλιά τῆς κατέβριχαν καὶ τῆς ἐσκέπασαν τὸ κορμὸ.

Προσευχῆθηκε θεοριά, μὲ κα- τάνυξι, καὶ σὲ λίγο ἀσθάνθηκε νὰ συνταρῶσεται ἀπὸ λυμῶνὸς καὶ σπασμοῦς σ' ὄλο τὸ σῶμα τῆς.

Μὴ ἔχοντας τὸ θάρρος νὰ πε- ρομένη τὸν ἐρχομὸ τοῦ γαμοῦ καὶ τῆς νύφης, ὅπως εἶχε σχε- διάσει στὴν ἀρχῇ, βγῆκε ἔξω κλαίγοντας καὶ ξανακῆρε πάλι τὸν ἴδιο δρόμω, χωρὶς νὰ γυρῶσι πίσω τὸ κεφάλι τῆς.

Ἐνῶ, ἀπὸ κάμποση ὄρα ἔ- βγαζε σ' ἓνα φαράγγι καὶ στα- μάτησε, κοντανωσιόνοντας. Κά- τω ἀπ' τὰ πόδια τῆς ἀπλοῦντονα ἡ

Στὴν ἐξοχῇ

περίφημη Τρύπα του Διαβόλου, όπου τὰ ἀφρισμένα νερά κυλούσαν με διαβολικό θόρυβο, βράχοντας τις χορταριασμένες πέτρες και σκάβοντας τη γη ἔδω κ' ἔκει.

Γιὰ τὸ μέρος αὐτὸ ἵπρχε μὴ παμπάλαιη παράδοσι, ποὺ μεταδίδονταν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ προζαλιόσε τὸν τρόμο τῶν παιδιῶν. "Ἐλεγαν δηλαδὴ πὸς ἔκει, τὸν παλιὸ καιρὸ, εἶχε πνιγὴ ἀπὸ ἔρωτα μὴ μεγάλη καὶ πλοῖσια ἀρχόντισσα, ποὺ ἠ ψυχὴ της ἔδγαν' ἔκει κάθε βράδυ και μιλούσε με τοὺς ζωντανούς.

Ἡ Μαρία στάθηκε ἀκίνητη ἀπάνω ἀτ' τὸ βράσθρο, ἀκούοντας ἀπομακρῶς τὰ βελάσματα τῶν προβάτων μαζί με τὰ μουγκρίσματα τῶν βοδιῶν.

Σιγά-σιγά, καθὼς ἦταν προσηλωμένη στὰ νερά ποὺ στροβιλιζόνταν στεφανωμένα μ' ἀφροὺς, τῆς φάνηκε πὸς ἀπὸ κεῖ μέσα προβάλε με νεράϊδα με χρυσὰ μαλλιά.

— "Ἐλα μαζί μου, τῆς εἶπε γλυκὰ ἢ νεράϊδα. Μέσα στὰ χρουσταλλένια παλάτια μου θὰ βοῆς τὴν ἀνάπασι, τὸν πλοῦτο, τὸν ἔρωτα...

— "ὦ, ναί, τὸν ἔρωτα! ψθῆρισε κ' ἢ μικρὴ, μαγεμένη ἀτ' τὴν πρωταίωσητὴ ἐκείνη μελωδία.

Ἀφοῦ ἄκουσε κ' ἄλλα ἀκόμα λόγια ἀπὸ τὸ στόμα τῆς καλῆς νεράϊδας, ἔβγαλε τὰ μικρὰ της ὑποδήματα και, ἀφοῦ τᾶράξε πέρα, βῆθισε τὰ πόδια της μέσα στὸ νερό.

— "Ἐλα μαζί μου και θὰ εὐτυχῆσις, ἐξεκολούθησε με τὸν ἴδιο τόνο ἢ νεράϊδα. Κοντὰ σὲ μένα θὰ βοῆς, ὅτι θέλεις. Θὰ σοῦ δώσω ἀκόμα ἓνα μνηστῆρα πολὺ ὠραϊότερο και πιστότερο ἀπὸ κείνον ποὺ εἶχες. Ἡ ζωὴ, καθὼς βλέπεις, εἶνε γεμάτη ἀπὸ λύπεσ και πόνοῦς... "Ἐλα νὰ γείρῃς στὴν ἀγκαλιά μου κ' ἐγὼ θὰ σὲ προφυλάξω ἀπὸ κάθε κακό...

— Θέλω ν' ἀγαπήσω ξανά, θέλω ν' ἀγαπῶ παντοτινὰ... ψθῆρισε ἢ καπέλλα, ἐνὸς τὰ μικρὰ της πόδια βυθίζονταν ὀλοένα στὸ νερό καὶ εἶχαν φτάσει τώρα ὡς τὰ γόνατα.

— Θὰ γίνῃς κ' εὐὸ σύζυγος και μητέρα, ὅπως ἢ ἄλλες, ἐξεκολούθησε ἢ γλυκεῖα φωνή.

— "ὦ, ναί, θάξω κ' ἐγὼ ὄμορφα παιδάκια νὰ τὰ καμαρώνω και νὰ τὰ χαίρομαι, εἶπε ἀναστενάζοντας ἢ Μαρία, ἐνὸς τὰ μάτια της ἔκλειναν σιγά-σιγά, σκεπασμένα ἀπὸ ἓναν ἄωρο πέπλο...

— "Ἐλα, μικρὴ μου... Κοντὰ μου θὰ βοῆς τὴν αἰώνια ἀγάτη...

— Θάξω κ' ἐγὼ νικητὰ φορέματα σάν τὴ γυναῖκα τοῦ Ἀνδρέα, ψθῆρισε ἢ παιδοῦλα σάν ἴπνοισμένη, ἐνὸς τὰ χέρια της ἐνοθῆζαν σὲ προσεση. Θὰ ἀγαπήμα, θὰ λατρεύομαι σάν ἐκείνη...

Τὸ νερό πεῖ ἀν τῆς ἐπροξενόησε κανένα ἄωρο. Προχοροῖσε σιγά-σιγά, ὅσπου τὸ πρόσωπό της σκεπᾶσθηκε στὸ τέλος ἀπὸ ἄσπρον, κάτασπρον ἀφρό, και τὸ παρθενικό κορμὶ της χάθηκε μέσα στὸ γρήγορο ρεύμα...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Ἡ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ἌΟ γιατρός τοῦ Ὁθωνος, Νέξερ, ἦταν περίφημος γιὰ τὴν ἀφηρημάδα του. Μιὰ νύχτα τὸν ἐκάλεσαν σὲ κάποιον σπίτι γιὰ νὰ ἐξετάσει ἓναν ἀσθενή. ἌΟ Νέξερ πήγε πράγματι καὶ ἀφοῦ τὸν περιποιήθηκε, ἔφυγε με τὸν σκοπὸ νὰ ἐπιστρέψῃ στὰ Ἀνάκτορα γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν ἴπνο του. Καθὼς ἔβγαλε ὅμως, εἶδε ἓναν ἄνθρωπο ποὺ πήγαινε κρατώντας στὰ χέρια του ἓνα φανάρι. ἌΟ γιατρός, νομίζοντας πὸς ἦταν κανένα ὑπηρετῆς τοῦ σπιτιοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν ὀδηγοῦσε στὸ παλάτι, τὸν ἀκολούθησε και προζήρισε. Ἄλλά καθὼς ἐπῆγαινε —βρισκόταν πεῖ ἔξω ἀτ' τὴν Ἀθήνα— ἔπυχε νὰ ἀναγνωρίσῃ στὸ δρόμο τὸ σπίτι τοῦ συναδέλφου του Τράμπερ κ' ἔτσι ἀντελήφθη τὸ λάθος του και σταμάτησε.

Ἄλλοιως με τὸ μυαλό ποὺ εἶχε, θάφτανε στὸν Πειραιᾶ...

□ □ □ ΠΑΛΗΣΣ ΓΚΡΑΒΟΥΡΕΣ □ □ □

Πορὸς τὸν Γολγοθᾶν (Τοῦ Ντύρερ)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΙΧΗΤΑ!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΜΟΥΑΣΣ

Εὐλογημένο γιὰ τὸν κόσμο τὸ βου-
[νίσιο
τὸ πεισματάρικο κ' ἀνάποδο μου-
[λάρι.
Τὸ δρόμο, στὴν κακοτοπία, θὰ βοῆ
[τὸν ἴπνο.
Μὴν τὸ κεντᾶς, μὴν τὸ βαρεῖς. Μό-
[νο θὰ πάη
τις σάρκες και τὰ κρᾶζουρα. Κάθε
[στορατὶ
τὸ ποδὶ του, ἀαλλίγωτο, γερά πα-
[τεῖ.

Μιὰ τοῦφα πορναραόφυλλα κορφο-
[λογαῖε
διαβατικό τὴν πείνα του νὰ ξεγε-
[λάσει,
και σὲ μιὰ λούμπα πρᾶσινοῦρο βου-
[τάει
τὰ δυὸ μουσοῦδια νὰ δροσίη ἀπὸ
[τὴ βροσί.
Δὲ σοῦ ζητᾶει παρὰ μιὰ στάλα λευ-
[τεριά,
δὲν θέλει χαλινάρι κ' οὔτε λαμα-
[ριά.

Καὶ πάει τ' ἀέσματα στὸ μύλο μο-
[ναζοῦ του.
Ξένοιστος τ' ἀλκοῦθᾶς κ' ἀκούς
[ν' ἀντιλάη
τὸ χαλκοκούδουνο στὸ λαμοτρᾶζη-
[λό του
σὰ μπιμπιλόλαλο ἀνοξιάτικου ποῦλι.
Στρέφει, τηρεῖ καμμὰ βολὰ και
[κατὰ σένα
σὰ νὰ σοῦ κρᾶνη με τὰ μάτια, μπι-
[στεμένα.

Μὴν τὴν κεντᾶς τὴ μούλα σου, μὴν
[τὴ βαρεῖς .

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

ἌΟ ἔρωσ τοῦ Γάλλου εἶνε εὐχᾶριστος, πνευματώδης, διαχρῆτικός. Τῆς Γαλλίδος ἀκατάσχετος, μαγενητικός, ἀσταθῆς.

ἌΟ ἔρωσ τοῦ Ἀγγίλου εἶνε παγερός, μὴ και σταθερός. Τῆς Ἀγγίλιδος ρομαντικός, ἀθέριος, εὐμετάβλητος.

ἌΟ Ἴταλὸς ἀγατὰ με πάθος, με φιλοπονητὰ και με μνησιακὰ. Ἡ Ἴταλίδα με θέριμη, με ἀφορσίση και με ξηνοισιὰ.

ἌΟ ἔρωσ τοῦ Ἰσπανοῦ εἶνε εἰλικρινῆς, ἀφορσιμένος, ξηλότυπος. Τῆς Ἰσπανίδος ζοηρός και θελμητικός.

Ἡ ἀγάτη τοῦ Ἀστριακοῦ εἶνε πιστὴ και θετικὴ. Τῆς Ἀστριακῆς ἦσηη και ἀντιπλοισνηη.

ἌΟ Ἀμερικανὸς ἀγατὰ με τὸλμη και με βία. Ἡ Ἀμερικανίδα προ-
κλιηκὴ, ἰδιότροπα, τυραννικὰ.

ἌΟ Ρῶσσος ἐρωτεύεται μνηστῆριωδῶς και φανταστικῶς. Ἡ Ρῶσσιδα με φροτὰ, με φλόγα και με σᾶτηη!

ἌΟ ἔρωσ τοῦ Τοῦρκου εἶνε δεσποτικῶς, ἠδυσπαθῆς, εὐμετάβλητος. Τῆς Τοῦρκιάδας παθητικός, ἰππομονητικός, φανατηγῆρος.

ἌΟ Γερμανὸς ἀγατὰ με ἀγρότηη και εἰπισιὰ. Ἡ Γερμανίδα με εὐασθησιὰ και τραφερότηη.

ἌΟ ἔρωσ τοῦ Ἐλβετοῦ εἶνε ἀγαθὸς, δειλὸς και ἀπλοῦτός. Τῆς Ἐλβετιδὸς γλυκὰς και χορῆς ὑποψια.

ἌΟ Σουηδὸς στὸν ἔρωτα εἶνε σταθερός και ἐπιφυλακτικός. Ἡ Σουηδὶς σεμνὴ, ἰπάξουη και πιστὴ.

ἌΟ Ἑλληὴ ἀγατὰ με πάθος, ἀστασία και ξηλοτυπία. Ἡ Ἑλληνίδα με ὀλη τῆς τὴν καρδιά, ἀλλά με ὑπερβολικὴ φι-
λαρέσκεια και... πονηρία!...

"Ἄσ' τὴν νὰ πάη ἀνασασμὸ σὲ κάποιον σιάδι.
Μὲ τὴν παλάμη κανὲ τῆς ὄντας μιορῆς
ἀνάλαφο στὴν τραχηλιά της κᾶνα γὰδι
και θὰ σὲ πᾶν καλύτερα στὴ ὀάη πέρα
και πᾶι ὀδε ζητᾶς νὰ πᾶς τὴν ἄλλη μέρα.

Κι' ὄντας θὲ νᾶρθῃ κ' ὁ καιρός νὰ βγῆς γαμπρός,
στρωσσοδομένη με τὰ κᾶκανα κᾶλμα
θὰ σὲ περᾶν καμρωτῆ στὰ μάτια μιορῶς
τῶν κοριτσιῶν ἀτ' τοῦ χωριοῦ τὰ καλντερίμα.
Θ' ἀνογοκλειοῦν ἀλοῦορτες και τῆσιωτὰ
— Γεῖα και χαρὰ στὸν καβαλλᾶρη ποὺ βιστᾶ!

Κάποιαν ἡμέρα — λῶκαμα γι' ἀνεμοζᾶλη —
Ξᾶνουν θὰ νοῖσῃ τὰ φροτῆ τῆς λειτῆς βαρεῖα.
Κοντολῆγει, χτυπιᾶ στὸ χῶμα τὸ κεφάλι
και θὰ σ' ἀφῆρη μοναζὸ μεσοποριά..
Χαροπαλευοντας γυρνᾶει τ' ὄργο τῆς μάτι,
λές και τηρεῖ, στερηὴ φορὰ, τὸν ἀγογιάτη!

N. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ ΛΑΥΡΑΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Συνῆθος ἐπικαλούμεθα ὡς μάρτυρας τὸ Θεό, τὴ συνεί-
δησι και τὴν τιμῆ, γατι δὲν ἔχουν φωνὴ νὰ μιλήσουν.

— Τις ἠδονές, ὅπως και τὶς τροφές, ὄσο ἄλοουοτερες
εἶνε, τόσο λιγότερο τὶς βρῶνουμεσι.

— Τὸ ἀδειανὸ βαρεῖο βροντᾶει πὸ πολὺ ἀτ' τὸ γε-
μάτο.